

provedl. Krajský soud v Mor. Ostravě zavrhl proto usnesením ze dne 16. února 1926 zmateční stížnost B-ého a O-y podle Šu 1 čís. 2. zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 a dal doručiti též toto usnesení pouze Dru B-ovi. Teprve dne 2. března dostavil se Dr. P. k soudu, kdež mu po sdělení věci byl rozsudek dne 2. března 1926 doručen, načež Dr. P. provedl opravné prostředky jménem O-y a B-ého. K poukazu nejvyššího soudu doručeno Dru P-ovi ono usnesení dne 1. září 1926. Nejvyšší soud vycházel při tom z názoru, že ono usnesení vůči B-ému a O-ovi dosud účinným se nestalo. Dr. B., jemuž bylo doručeno, zastupoval sice ony obžalované při hlavním přelíčení, byl však jejich obhájcem jediné následkem substituce se strany Dra P-a, tudíž nikoliv z vůle strany samotné, nýbrž z vůle obhájce jí jmenovaného. Právo Dra B-a k zastupování B-ého a O-y trvalo proto jen do doby, kdy Dr. P. zmocnění Dra B-a odvolal. To se stalo, třebaž ne výslovně, tím, že Dr. P. sám za nečinnosti Dra B-a ohlásil opravné prostředky. Od toho okamžiku byl ustanoveným obhájcem B-ého a O-y jediné Dr. P. a jemu bylo, nestalo-li se tak do rukou obžalovaných samotných, doručiti opis rozsudku a obzvláště též podle Šu 79 II. tr. ř. též ono usnesení. S doručením rozsudku a usnesení Dru B-ovi nebyly spojeny účinky, které nastávají platným doručením spisů pro zastupovanou stranu určených. Bylo nyní na Dru P-ovi, by stížností podle Šu 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3. ř. zák. z roku 1878 napadl ono usnesení a tak, přivodě zrušení tohoto usnesení, umožnil jednání o zmateční stížnosti B-ého a O-y, jím samým již dříve podaných. K této stížnosti jest ustanovena v Šu 2 onoho zákona nepřekročitelná lhůta třídní, která končila 4. září 1926. Dr. P. podal však stížnost teprve 6. září 1926. I bylo proto stížnost jeho proti onomu rozhodnutí jako opožděnou odmítnouti a zmateční stížnosti O-y a B-ého poukázati na toto rozhodnutí, čemuž na závalu není, že rozsudek byl doručen Dru P-ovi až 2. března 1926.

Čís. 2557.

Civilní trestní soudy jsou příslušny i pro znovuzahájení trestního řízení, odloženého podle posl. odst. Šu 426 v. tr. ř. po podání obžaloby vojenským prokurátorem.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1926, N II 56/26.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, jak hodlá rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti Ladislavu B-ovi a Rudolfu J-ovi pro zločin krádeže mezi vojenským prokurátorem v Praze a státním zástupcem v Mor. Ostravě.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odpověděl, že souhlasí, by bylo uznáno, že pokračovati v trestním řízení proti oběma obviněným příslušny jsou civilní trestní soudy. Nejvyšší soud jest sice názoru, že otázka použitelnosti předpisu Šu 16 voj. tr. ř. i na souzený případ, kde proti oběma obviněným podána byla vojenským prokurátorem již žaloba, není

ani v §u 402 ani v §u 386 voj. tr. ř. přímo vyřešena, ježto § 402 v čís. 1 má na zřeteli případ odložení oznámení po případě zastavení nebo přerušení před podáním obžaloby, kdežto druhý odst. §u 386 nese se jen k obnově trestního řízení, které bylo po podané obžalobě pravoplatně zastaveno (§ 387), což o řízení jen podle posl. odst. §u 426 voj. tr. ř. odloženém (jako v souzeném případě) sotva lze tvrditi. Než účelu zákona uvést zásadu §u 16 voj. tr. ř. v nejširším rozsahu v platnost, dostává se v předpisech §u 386, druhý odst., a §u 402, posl. odst., tak jasného výrazu, že podmiňuje obdobné použití posléze uvedeného předpisu stran obdobné platnosti §u 16 voj. tr. ř. i v případě odložení řízení podle posl. odst. §u 426 voj. tr. ř. po podání obžaloby vojenským prokurátorem, v zákoně přímo neřešeném. Nejvyšší soud souhlasí proto se zamýšleným rozhodnutím nejvyššího soudu vojenského.

Čís. 2558.

Telegrafy (zákon ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.).

Souvislost vlastních pozemků téhož vlastníka ve smyslu §§ů 3 (3), 18 (1) zákona se přerušuje okresní silnicí pozemky rozdělující a není zjednána ani zřízením mostu nad ní. Omyl v tomto směru nevyvíňuje (§ 3, 238 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1926, Zm I 543/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 9. srpna 1926, jímž byl obžalovaný sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §§ů 3, 18 zák. ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Podle rozhodovacích důvodů má nalézací soud za to, že souzený skutek nenaplnuje skutkové podstaty přečinu §u 18 čís. 1 zákona ze dne 23. března 1923, č. 60 sb. z. a n. ani po stránce objektivní, ani po stránce subjektivní, neboť 1. souvislost pozemků, telefonním vedením spojených, není přerušena, jelikož vedení linky přes okresní silnici je těsně u mostu, který patří vlastníku spojených pozemků a na němž bylo by bývalo vedení jinak upevněno, kdyby nebylo otřesů pohonem lanové dráhy způsobených, 2. obžalovaný nevěděl o tom, že zákon vztahuje se i na důlní závody, a předpokládal, že jde o pouhý majetek závodu, jehož zodpovědným ředitelem jest, t. j. že předpokládal, že koncese není třeba, ježto jde o telefon zřízený na souvislých pozemcích závodu. Právem napadá zmateční stížnost veřejného obžalobce, uplatňujíc důvod zmateč-